

ДЖЕФРИ ДИВЪР

ПРИЯТНО МЕСТЕНЦЕ ЗА

ПОСЕЩЕНИЕ

Превод от английски: Красимира Маврова, 2008

chitanka.info

Когато човек е роден с естествената дарба на измамник, манипулатор и играч, той притежава и онова шесто чувство да надушва възможности за някоя доходносна сделчица. Точно това правеше Рики Келхър, наблюдавайки двамата мъже в предната част на задимения бар, близо до мръсния прозорец с петгодишна дупка от куршум в него.

Нито единият, нито другият изглеждаха доволни от разговора.

Рики продължаваше да ги наблюдава. Вече няколко пъти беше виждал единия тук, в бара на Хени. Ходеше облечен с костюм и връзка, което го караше да изпъква сред останалите посетители на тази допнапробна дупка. Другият, с кожено яке и прилепнали джинси, гладко избръснат и с прическа тип „канадска ливада“, Рики веднага постави в категорията дребни мощеници. Всъщност по-скоро май беше от ония надути пуяци, които са готови да заложат жена си за петдесетинчов телевизор. Точно той изглеждаше бесен, клатейки недоволно глава на всяка дума, която му казваше господин Костюмарят. По едно време удари с юмрук по плота така силно, че чашите подскочиха. Но никой не му обърна внимание. Това беше нещо обичайно за място като бара на Хени.

Рики седеше в края на бара, който образуваше нещо като „L“ — обичайното му работно място, неговият трон. Барманът — мърляв стар тип, може би черен, може би бял — човек не можеше да каже със сигурност, наблюдаваше със смиръщено лице кавгата на двамата мъже.

— Спокойно — каза му Рики. — Аз ще се заема.

Господин Костюмар отвори куфарчето, което носеше. В него имаше купчина с документи. По-голяма част от бизнеса, който се въртеше в този душен тъмен бар в Хелс кичън^[1] се състоеше в пласирането на свити отнякъде картони с цигари и кашони с Джони Уокър, които бяха пренасяни тайно в мъжката тоалетна или задната стая. Но това беше нещо различно. Дребният мършав Рики не можеше да схване точно за какво ставаше дума, но онова магично чувство, както и обиграното му око на играч, му подсказваха да обърне внимание.

— Ама че шибаняшка работа! — каза на висок глас надутият пуйк на господин Костюмар.

— Съжалявам — вдигна рамене онзи.

— Да бе, това вече го чух. — Типът с коженото яке се смъкна от стола. — Ама изобщо не ти личи, че съжаляваш. И знаеш ли защо? Защото аз съм онзи, дето му свиха парите.

— Глупости. Аз пък си губя целия проклет бизнес.

Обаче Рики беше научил една основна истина: когато загубиш пари, изобщо не ти става по-леко от факта, че и другите също губят. Това си беше част от законите на живота.

Типът с коженото яке все повече и повече се разпалваше.

— Слушай ме внимателно, приятел. Ще се обадя тук-там. Познавам разни хора. Едва ли ще искаш да се бъзикаш с тях.

Господин Костюмарят почука с пръст по нещо в куфарчето си, което приличаше на вестникарска статия.

— И кво ще направят тия твои хора?

Той снижи глас и прошепна нещо, от което лицето на другия се сбръчка така, все едно беше захапал лимон.

— Иди си сега вкъщи, покрай се и си пази гърба. И се моли да не... — Гласът отново премина в шепот. Рики не успя да чуе какво могат да направят „те“.

Мъжът с коженото яке отново удари с юмрук по барплота.

— Това няма да ти се размине, задник. Ей сега...

— Хей, господа — извика Рики, — я намалете звука.

— Тебе какво ти влиза в работата бе, дребосък? — извика онзи с коженото яке.

Господин Костюмарят го докосна по ръката, за да го накара да говори по-тихо, но онзи се дръпна и продължи да се ѝкли в Рики.

Рики отметна назад мазната си тъмноруса коса, смъкна се от стола и тръгна към предната част на бара. Токовете на ботушите му тракаха звучно по надраскания под. Онзи мъж беше с около десетина сантиметра и петнайсетина килограма повече от него, но Рики отдавна беше научил, че сприхватостта плашеше хората много повече от по-голямата височина, тегло или пък мускули. И той направи онова, което правеше винаги, когато имаше изгледи да се стигне до тупаник с някой — изгледа го с кръвнишки поглед и тикна лицето си в неговото.

— Знаеш ли кой съм аз бе, скапаняк. Аз съм тоя, дето сега ще те замъкне отвън на пътеката и ще тешиба, докато ти пукне задника, ако веднага не си го изметеш оттука, ясно ли ти е?

Мъжът се дръпна назад и премигна. После изстреля едно автоматично:

— Да ти го начукам.

С полуусмивка на лицето, Рики не мръдна от мястото си, като остави бедното копеле да си представи какво ще се случи, ако случайно някоя негова слюнка вземе, че улучи Рики по челото.

Минаха няколко секунди.

Най-накрая типът изгълта наведнъж каквото беше останало от бирата му, надигайки бутилката с трепереща ръка и опитвайки се да запази поне малко достойнство, се запъти към вратата, като се смееше и мърмореше: „Педераст, долен педераст!“.

Рики му обърна гръб.

— Извинявам се за това — обърна се господин Костюмарят към Рики, като извади пари, за да плати питиетата.

— Не, ти остани — нареди Рики.

— Аз ли?

— Да, ти.

Мъжът се поколеба, но седна обратно на стола.

Рики надникна в куфарчето и видя снимки на няколко нелоши яхти.

— Просто трябва да държа нещата под контрол тук, знаеш как е. Да пазим реда.

Господин Костюмарят бавно затвори куфарчето, отмести поглед към плаката с изтеклата промоция на бира и зацепаните постери на разни спортисти, а после към паяжините по ъглите.

— Това твоят бар ли е?

Барманът беше в другия край и не можеше да чуе.

— Малко или много — каза Рики.

— От Джърси е — кимна костюмираният към вратата, през която току-що беше излязъл типът с коженото яке. Сякаш това обясняваше всичко.

Сестрата на Рики живееше в Джърси и той се почуди дали трябва да се чувства обиден от забележката. Той беше лоялен човек. Но после реши, че лоялността няма нищо общо с щатите или градовете и други такива простотии.

— Май му се изпразни джоба, а?

— Бизнесът тръгна кофти.

— Аха. И колко?

— Не знам.

— Дай му още една бира — викна Рики на бармана и после се обърна отново към изтупания си събеседник. — Ти си правел бизнес с него и не знаеш колко пари е изгубил?

— Онова, което не знам — каза мъжът, забил очи в очите на Рики, — е поради каквашибана причина трябва да ти снасям каквото и да било?

Моментът беше напрегнат. Оттук нататък ситуацията можеше доста да се оплете. Последва наелектризирано мълчание. Тогава Рики се засмя:

— Брей как се върза.

Бирата пристигна.

— Рики Келъхър — чукна той своята бутилка в бутилката на събеседника си.

— Боб Джардино.

— Май съм тевиждал някъде. Наоколо ли живееш?

— Предимно във Флорида. Но идрам тук по бизнес. И в Делауеър, и в Балтимор, Джърси, Мериленд.

— Така ли? Аз имам вила и холя доста често там.

— Къде по-точно?

— В Ошът сити. Пет спални, съвсем на брега. — Рики не поясни, че тя беше на Ти Джи, а не негова.

— Супер — кимна мъжът впечатлен.

— Така е. Но се оглеждам и за някои други местенца.

— Човек никога не може да има прекалено много имоти. Погодро вложение са, отколкото акциите.

— Справям се добре на Уолстрийт — каза Рики. — Човек трябва да знае какво да търси. Не можеш да купиш някакви акции просто ей тъй, нали разбираш, защото са секси. — Беше чул фразата в едно телевизионно шоу.

— Много вярна приказка. — Сега Джардино чукна бутилката си в тази на Рики.

— Видях някои не лоши лодчици — кимна Рики към куфарчето.

— Това ли е твойт бизнесь?

— Наред с другите неща. А ти, Рики, с какво се занимаваш?

— С много неща. Най-вече тука наоколо. Е, и на някои други места. Мериленд, както ти казах. Правят се добри пари. Ако човек има набито око.

— А ти имаш набито око, така ли?

— Мисля, че имам. И много ми се иска да знам какво вижда то точно сега.

— Какво, твоето око ли?

— Аха.

— И какво вижда?

— Ментърджия.

— Какво?

— Спец по шашмите.

— Знам какво е ментърджия — настръхна Джардино. — Имах предвид какво те кара да мислиш, че аз съм такъв?

— Ами, например, не си дошъл в Хени...

— В Хени ли?

— Тук. В „При Ханрахан“.

— О.

— ... да продаваш на някакъв скапаняк лодка. Така че какво стана в действителност?

Джардино цъкна и не каза нищо.

— Виж — изшептя Рики. — Аз съм стабилен. Питай който си искаш на улицата.

— Няма нищо за казване. Сделката пропадна — това е всичко. Случва се.

— Не съм ченге, знам, че си го мислиш. — Рики се огледа, бръкна в джоба си и измъкна торбичка хашиш, който носеше за Ти Джи. — Ако бях ченге, мислиш ли, че щях да имам такова нещо?

— Виж, не мисля, че си ченге. Изглеждаш ми стабилен пич. Но нямам намерение да си изпявам всичко на всеки стабилен пич, когото срещам по улицата.

— Това е ясно. Само че... Просто се чудех дали има някаква възможност да правим бизнес заедно?

Джардино отпи от бирата.

— Отново те питам, защо?

— Кажи ми как действа шашмата ти?

— Това не е шашма. Щях да му продам яхта. Обаче не се получи. Край на историята.

— Но... виж, ето какво си мисля аз пък — каза Рики с най-конспиративния си глас. — Виждал съм хора, дето са бесни, че не могат да си вземат колата, която искат или пък къща, или някакво маце. Но онзи задник не беше бесен, че не е могъл да се уреди с лодка. Той беше бесен, че не може да си вземе парите обратно. Тъй че я кажи кво стана, та човекът да изгори?

Джардино вдигна рамене.

Рики опита отново.

— Кво ще кажеш да си поиграем на една игра — ти и аз? Аз ще те питам нещо, а ти ще ми казваш дали съм прав, или съм осрал работата. Навит ли си?

— Двайсет въпроса.

— Хубаво. Да опитаме с този: ти си взел назаем лодката — той сви пръсти и направи знак за кавички, — продал си я на тоя задник, но на път за насам тя взела, че потънала — знакът отново бе повторен — и той не може да направи нищо по въпроса. Той губи предплатата. Прецакан е. Кофти работа, ама на кой да се оплаче? Стоката е крадена.

Джардино гледаше бирата си. Кучият му син все още не се издаваше.

Рики добави:

— Само че лодка изобщо не е имало. Ти никога не си задигал проклетото нещо. Просто си му показал снимки, които си направил на коя и някакъв фалшив полицейски доклад или нещо такова.

Изтупаният най-накрая се засмя. Но нищо повече.

— Единственият ти риск е на някой прецакан така да му падне пердето, че да те опуха. Не ти е лоша шашмата.

— Просто продавам яхти — каза Джардино. — Това е всичко.

— Окей, продаваш яхти. — Рики го погледна внимателно. Щеше да опита по друг начин. — Което значи, че си търсиш купувачи. Кво ще кажеш да ти намеря един?

— Познаваш някой, който се интересува от яхти?

— Има един тип, дето го знам. Може би той ще се заинтересува. Джардино помисли малко.

— Тоя, за който ми говориш, приятел ли ти е?

— Е, поне беше.

Сънцето намери пролука между облациите над Осмо авеню и един слънчев лъч улучи точно бирата на Джардино. Върху лъскавата повърхност на барплота просветна отблясък — жълт овал като окото на болник. Най-накрая той каза на Рики:

— Свали си ризата.
— Да си сваля...?
— Ризата. Вдигни я и се обърни.
— Мислиш, че имам жици?
— Иначе си пием биричките, дрънкаме си простотии и после кой откъдeto е.

Рики се колебаеше, защото никак не му се искаше да излага на показ мършавото си телосложение. Но после се смъкна от стола, съблече коженото си яке и повдигна мръсната си тениска. След това се обърна.

— Видя ли квото искаше. А сега хайде ти направи същото.

Джардино се засмя. Рики си даде сметка, че той като че ли се смее по-скоро на него, отколкото на ситуацията, но се овладя.

Тузарят съблече сакото си, а после разкопча ризата си. Барманът ги погледна, но лицето му не изрази никакво учудване. Това, в края на краищата, беше Барът на Хени.

Мъжете седнаха отново на бара и Рики поръча още по бира.

— Окей, ще ти кажа каква ми е играта. Но слушай. Ако вземе да ти хрумне някоя гениална идея да ме изтропаш на някого, ще ти кажа две неща: първото е, че онова, което правя, не е съвсем легално, но нито изнудвам някого, нито продавам дрога на деца, схваща ли? Така че дори да отидеш при ченгетата, най-много да ме обвинят в някакви нерегламентирани правомощия или подобна простотия. Или направо ще ти се изсмеят.

— Не, човече, сериозно...

Джардино вдигна пръст.

— И второ, ако вземеш нещо да ме изпързалиш, имам съдружници във Флорида, тъй че ще те намерим и ще се постараем да ти пуснем повечко кръв. Каписче?

Какво ли пък значеше проклетото нещо? — каза си ядосан Рики, но отвърна спокойно:

— Не се притеснявай, приятелю. Това, което искам, е да направя малко пари.

— Окей, тогава. Ето системата: прибираме парите. Купувачите плащат всичко предварително. Сто, сто и петдесет хиляди.

— Хайде бе!

— Казвам на купувачите, че имам стабилна връзка, която знае къде има конфискувани яхти. Има наистина такива. Изземат се от ДЕА^[2] заради намерени наркотици или пък от Бреговата охрана или щатската полиция, ако собственикът им е управлявал пиян. Продават ги на търг. Обаче, разбираш ли какво става? Във Флорида има толкова много такива яхти, че трябва време, докато ги обработят. Казвам на купувачите, че моите партньори се промъкват в дока към три през нощта и изтеглят яхтата, преди да са я описали. Закарваме я до Делауеър или Джърси, слагаме ѝ нов номер и хоп — за сто хиляди долара получаваш яхта от половин милион. После, след като получа парите, им съобщавам лошата новина. Както току-що направих с нашия приятел от Джърси.

Той отвори куфарчето си и извади изрезка от вестник. Заглавието гласеше:

ТРИМА АРЕСТУВАНИ ОТ БРЕГОВАТА ОХРАНА ПРИ ОПИТ ЗА КРАЖБА

Статията разказваше за серия от кражби на конфискувани лодки от док на федералното правителство. Продължаваше с това, че охраната на дока е засилена, а ФБР и полицията на Флорида разследват изчезването на половин дузина конфискувани яхти. Те са арестували извършилите и са открили около милион долара в брой, взети от купувачи по Източния бряг.

Рики прегледа статията.

— Ти какво? Сам ли я отпечата.

— Направих я на компютър. Скъсах краищата, все едно съм я откъснал от вестника и после съм я копирал.

— Значи сплашваш шибанящите, че ченгетата могат да открият имената им или да проследят парите.

Иди си сега вкъщи, покрий се и си пази гърба.

— Някои от тях смърдят ден или два, но повечето просто изчезват.

При последните думи Рики вдигна чашата си и я чукна леко в тази на събеседника си.

— Дяволски брилянтно.

— Благодаря.

— Ако те уредя с купувач... За мен какво ще капне?

— Двайсет и пет процента — отвърна Джардино.

— Ще ми дадеш петдесет. — Рики го загледа с онзи прочут бесен поглед марка „Келъхър“.

Джардино обаче го издържа, без да отклони очи. Което впечатли Рики.

— Ще ти дам двайсет и пет процента, ако човекът плати сто хилядарки или по-малко. И трийсет, ако снесе повече.

— Това е една пета, а аз искам половината — настоя Рики.

Джардино замълча. Колебаеше се. Най-накрая обаче каза:

— Дадено. Познаваш ли някой, който има толкова пари?

Рики изпи наведнъж останалата в чашата бира и без да плати стана и се запъти към вратата.

— Точно върху това смятам да поработя сега.

Рики се запъти към бара на Мак.

Той се намираше на четири преки от Ханрахан и видът му беше почти същият, но беше по-пълен, защото бе по-близо до традиционния център, където стотици шофьори, електротехници и дърводелци излизаха в петнайсетминутната си обедна почивка, която продължаваше два часа. Сградите около бара на Мак също бяха с много по-добър вид: реконструирани къщи и няколко нови здания с шибано високи наеми и дори един Старбъкс^[3]. Районът беше дяволски различен от мрачното, опасно бойно поле, което Хелс кичън представляваше през седемдесетте.

Ти Джи, тълст ирландец на около трийсет и пет, седеше на ъгловата маса с трима-четирима от антуража си.

— О, това е Лимонения Рики — викна високо Ти Джи — нито пиян, нито трезвен — всъщност това бе начинът, по който винаги изглеждаше. Той много обичаше да лепи прякори на хората, което явно

смяташе за страшно забавно, но винаги обиждаше човека, с когото говореше, не толкова заради прякора, който му измисляше, а заради тона, с който го произнасяше. Рики например не можеше да се сети за някаква причина да го свързват с лимон, но подигравателният тон в гласа на Ти Джи го вбесяваше. От друга страна обаче човек трябваше да има здрав задник, за да върне „любезността“ на този огромен и ненормален ирландец.

— Хей — отзова се Рики, приближавайки се до масата в ъгъла, която служеше за офис на Ти Джи.

— Къде беше, дявол да те вземе? — сопна му се Ти Джи, като хвърли фаса си на земята и го стъпка с крак.

— В Хени.

— И какво правеше там, Лимончо? — попита Ти Джи, като натъртвайки на прякора.

— Лъсках си бастоно — отвърна му Рики. Много пъти той казваше подобни неща, уж за да се включи в тона на Ти Джи и компания. Не искаше да ги казва, не харесваше това, което казваше. Но то просто излизаше от устата му. И винаги се чудеше защо.

— Имаше предвид, че лъскаше копчето на някое момченце? — ревна Ти Джи. По-трезвата част от компанията се засмя.

Рики си взе Гинес. Той изобщо не я обичаше, но веднъж Ти Джи беше казал, че единствените неща, които пият истинските мъже, са Гинес и уиски. Успокояваше го единствено мисълта, че щом й казват „старт“^[4], може да му помогне да напълнее. През целия си живот се беше опитвал да стане по-голям и по-солиден. Но така и не беше успял.

Рики седна на масата, която беше нашарена с резки от ножове и следи от горящи цигари, кимна към свитата на Ти Джи — половин дузина пропаднали типове, които ту подхващаха някаква търговийка, ту се намърдваха в някакъв склад или просто висяха без работа. Единият беше толкова пиян, че не можеше да си събере погледа и се опитваше да разкаже някакъв виц, от който явно беше забравил половината. Рики се надяваше натрясканият задник да не повърне, преди да е успял да стигне до тоалетната както направи вчера.

Ти Джи говореше почти непрекъснато, скачайки от тема на тема, като обиждаше някои от хората на масата по обичайния си

подигравателен начин и не пропускаше да добави по някоя острота и за хора, които ги нямаше.

Рики седеше мълчаливо на масата, ядеше фъстъци, лижеше бирата си и прегъльщаше мълчаливо обидите, когато бяха насочени към него. Умът му почти изцяло беше зает с мисли за Джардино и яхтите.

Ти Джи прокара ръка по кръглото си грубо лице, а после по къдравата си червеникавокестенява коса.

— И да си го начукам, негърът изчезна.

Рики се чудеше за кой негър става дума. Той смяташе, че е направил всичко по силите си, за да следи разговора, но понякога мислите на Ти Джи кривваха нанякъде и оставяха человека насреща в пълно неведение.

Рики видя, че Ти Джи е ядосан, затова промърмори едно съчувствено: „Тоя задник“.

— Човече, само да го видя, ще го смачкам тоя педераст, като муха ще го смачкам — и той плесна силно с ръце, което накара неколцина от седящите на масата да премигнат стреснато. Пияният стана и се залюшка към мъжката тоалетна. Тоя път изглежда щеше да успее.

— Наоколо ли е? — попита Рики.

— Черният му задник е в Бъфало — цъкна раздразнено с език Ти Джи. — Нали ей сега ти казах. Защо, мамка му, ме питаш дали е тута?

— Не, нямах предвид тута — обясни бързо Рики, — а нали разбиращ, наоколо.

— Аха — кимна Ти Джи, сякаш е схванал някакъв друг смисъл.

— Да. Обаче туй изобщо не ми помага. Ако го видя, той ще е един мъртъв негър.

— Бъфало — каза Рики, клатейки глава. — Исусе! — Той направи опит да слуша по- внимателно, но мислите му непрекъснато се отклоняваха към страхотната шашма с яхтите. Тоя Джардино е умна глава. На човек, който може да направи сто bona чрез една-единствена шашма, трябва да му се свали шапка (Той и Ти Джи никога не са се доближавали дори до такъв рекорд.)

Рики отново поклати глава. После въздъхна:

— Дали да не взема да се замъкна до Бъфало и да опъна сам черния задник?

— Ей туй е мъжка приказка, Лимончо. Ти си един свестен шибаняк — и Ти Джи продължи отново да бърбори.

Като гледаше полуупияното, полуутрезво лице на Ти Джи и кимаше усърдно, Рики се питаше: колко ли ще му трябват, за да се измъкне от Хелс кичън? Да се чупи от ония кучки, бившите му жени, от досадните деца, от Ти Джи и всички скапани нещастници като него. Може да отиде във Флорида, откъдето е Джардино. Може пък това да е неговото място. От различните измами, които двамата с Ти Джи бяха спретнали, той беше успял да спести около трийсет хиляди в брой. Една не лоша сумичка. Но, човече, ако успееше да вика двама или трима в сделката с яхтите, можеше да тръгне с пет пъти повече.

Сигурно нямаше да му стигнат, но като за начало беше добре. По дяволите, та Флорида беше пълна с богати старци, повечето от които доста глупави, които само чакат да дадат парите си на човек с талант.

Юмрук, забил се в рамото му, го изтръгна от мечтите му. Той прехапа вътрешната част на бузата си и се намръщи от болка. Погледна към Ти Джи, който беше избухнал в смях.

— Значи, Лимончо, тръгваш към Лайън? В събота.

— Не знам.

В този момент вратата широко се отвори и в бара влезе мъж, който по всичко личеше не беше от града. Възрастен тип, около петдесетте, облечен в жълтеникави спортни панталони, бяла риза и син блейзър. На връв около врата му бе закачена значка с големи букви АПГО, каквото и да значеше това.

Асоциация на... опита се да отгадне Рики. Асоциация на пръдливите говняни олигофрени.

Рики се засмя на собствената си шега. Никой не забеляза. Огледа туриста. Преди никога не се беше случвало подобно нещо — някой зяпач да влезе в бар из района. Но когато центърът се измести само на няколко пресечки на юг, а после резнаха топките на Таймс скуеър и го превърнаха в Дисниленд, изведенъж Хелс кичън се наводни с юпита и туристи.

Мъжът премигна, за да свикнат очите му с тъмнината вътре и си поръча вино.

Ти Джи изпуфтя: вино в тоя бар? Но онзи веднага изпи половината. Типът сигурно беше богато копеле. Носеше ролекс, а дрехите му бяха маркови. Мъжът бавно се огледа наоколо и този

поглед напомни на Рики за човек, който гледа с интерес животните в зоопарка. Той се ядоса и се наслади набързо на изникналата в ума му картина как изритва старчока навън и го налага дотогава, докато онзи доброволно не си даде часовника и портфейла.

Естествено, нямаше да го направи. Ти Джи и Рики не бяха от безмозъчните бабаити, дето чупят глави наляво и надясно. Е, няколко пъти се беше случвало някой да пострада лошо — бяха пребили едно колежанче, когато се беше опънал на Ти Джи по време на една опечена работа, а Рики беше понамачкал лицето на един скапаняк, който беше отмъкнал хилядарка от парите им. Правилото им гласеше: да не пускаме кръв там, където това може да се избегне. Ако някой изгуби само пари, в повечето случаи си трае и не се разсмърдява публично, за да не го помислят за пълен идиот. Но когато има рани и кръв, битият тича веднага при ченгетата.

— Тука ли си, Лимончо? — изсъска Ти Джи. — Или си се отнесъл някъде?

— Просто мисля.

— Аха, мислиш. Добре. Браво. Той мисел. За твоето момченце, а?

Рики се намръщи и махна с ръка. Отново нищо не каза. И отново се зачуди защо си замълча. Погледна пак към туриста. Мъжът шепнеше нещо на бармана, който улови погледа на Рики и му кимна с глава. Рики стана от масата на Ти Джи и се насочи към бара, като ботушите му силно тропаха по дървения под.

— Кво има?

— Тоя приятел не е оттук.

Туристът погледна към Рики, после заби очи в пода.

— Хайде бе! — завъртя Рики очи към бармана.

— От Айова — обади се мъжът.

Къде, по дяволите, беше Айова? Рики беше стигнал почти до края на гимназията и се справяше добре с някои предмети, но географията така го отегчаваше, че той не ѝ обръщаше никакво внимание.

— Тъкмо ми казваше, че е в града за конференция.

Тоя дебелак и неговите пръдливи олигофрени...

— И... — Барманът замълча, когато погледна към туриста. — Е, защо не му кажеш?

Мъжът отпи голяма глътка от виното си. Рики хвърли бърз поглед към ръката му. Не само ролекс, но и златен пръстен с голям диамант.

— Аха, що не ми кажете?

И богатото копеле започна с дрезгав шепот.

Рики го изслуша. Когато старецът свърши, Рики се усмихна и каза:

— Това е вашият щастлив ден, господине.

И си помисли: „И моят също“.

Половин час по-късно Рики и типът от Айова стояха в сумрачното фоайе на „Братфорд Армс“, който се намираше до един склад на Единайсето авеню и Петдесета улица.

Рики представяше присъстващите:

— Това е Дарла.

— Здрави, Дарла.

Златен зъб проблесна като звезда на сред широката ѝ усмивка.

— Как си, скъпи? Как се казваш?

— Ъ-ъ... Джак.

Рики усети, че старецът беше на косъм да каже „Джон“, което би било доста забавно предвид обстоятелствата^[5].

— Радвам се да се запознаем, Джак — каза Дарла, чието истинско име беше Шакет Шрийли. Тя беше висока около метър и осемдесет, пищна и с тяло на манекенка. Също така допреди три години беше мъж. Туристът от Айова обаче сигурно не забеляза това или пък може би забеляза и това го нави. Както и да е, важното беше, че погледът му я облизваше цялата като с език.

Джак регистрира и двамата и плати за три часа.

Три часа? — възклика мислено Рики. — Стар търбух като тоя?

Господ да му помога.

— Е, забавлявайте се — пожела им с намигане Рики.

Детектив Робърт Шефър би могъл да бъде домакин на една от онези полицейски шоупрограми по Фокс или А & Е. Беше висок, с посребряла коса, приятен на вид, може би само лицето му беше малко

по-дълго отколкото трябваше, но без да разваля общото впечатление. Беше детектив от почти двайсет години.

Шефър и партньорът му вървяха по мръсния коридор, вонящ на пот и лизол. Партньорът му посочи вратата, изшептявайки: „Тази е“, извади нещо, което приличаше на електронен стетоскоп и насочи сензора към тънката дървена врата.

— Чуваш ли нещо? — попита Шефър също шепнешком.

Джоуи Бернбаум, партньорът, кимна бавно, вдигайки показалец, което значеше: „Почекай“.

А после кимна: „Давай“.

Шефър извади ключа от джоба си и с пистолет в ръка отключи вратата и нахлу вътре.

— Полиция! Никой да не мърда!

Бернбаум го последва също с пистолет в ръка.

Лицата и на двамата в стаята имаха еднакво изражение на шок от внезапното нахлюване, но само по лицето на пълния възрастен бял мъж, седящ разсъблечен на леглото, веднага след това се изписа ужас и страх. Върху горната част на ръката си имаше татуировка на военноморския корпус и може би като млад е бил стабилен пич, но сега неговите тесни, бледи рамене трепереха и целият вид му подсказваше, че се кани да заплаче.

— Не, не, не...

— О, по дяволите! — измърмори Дарла.

— Остани там, където си, скъпа. И запази тишина.

— Как ме открихте, мътните да ви вземат? Сигурно ме е издал онзи дребен дървеняк долу? Познавам го. Щом го видя следващия път, ще му оскубя мърляватата четина...

— Нищо няма да правиш, а ще мълкнеш — изсъска й Бернбаум. А после на жаргон от гетото каза: — Май си си забърсал гадже?

— Я стига — сопна му се Дарла и се опита да го прониже с поглед.

Бернбаум само се изсмя и й сложи белезници.

Шефър прибра пистолета си и каза на мъжа:

— Покажете ми личната си карта.

— О, моля ви, офицер, аз не съм...

— Личната ви карта? — Шефър беше учтив както винаги. Когато човек има значка в джоба си и голям шибан пистолет на хълбока, може

да си позволи да бъде учтив.

Мъжът извади дебелия си портфейл от джоба на панталоните си и го подаде на полицая, който прочете данните:

— Господин Шелби, това вашият настоящ адрес ли е? В Де Майн?

— Да, сър — отвърна мъжът с треперещ глас.

— Добре, вие сте арестуван за склоняване към проституция — изрецитира Шефър и откачи белезниците от колана си.

— Не съм направил нищо незаконно. Това беше просто... Беше просто среща.

— Наистина ли? Тогава какво е това? — Детективът вдигна купчинката банкноти от нощното шкафче. Четири стотака.

— Аз... аз само мислех...

Беше очевидно, че умът на стареца работи с пълнаpara. Шефър се питаше какво извинение ще измисли. Беше чувал всякакви.

— Те бяха, за да си вземем храна и пиене.

Това беше нещо ново. Шефър едва се удържа да не се разсмее. Ако човек похарчи четири стотака за храна и пиене в този район, ще си направи грандиозно парти с петдесет Дарли.

— Плати ли ти, за да правите секс? — попита Шефър Дарла.

Тя се намръщи.

— Ако лъжеш, бейби, знаеш какво ще ти се случи. Ако си изпееш всичко, ще кажа добра дума на когото трябва.

— И ти си шибан дървеняк — не му остана дължна Дарла. — Добре, ще ти кажа — плати ми, за да обиколя света.

— Не... — надигна глас Шелби, но после се предаде и се прегърби още повече. — О, боже, какво ще правя сега? Това ще убие жена ми... и децата ми... — Той вдигна паникюсан поглед към полицая. — Ще трябва ли да отида в затвора?

— Това зависи от прокурора и съдията.

— Защо, по дяволите, го направих? — простена възрастният мъж.

Шефър го погледна внимателно. След дълъг миг на мълчание той се обърна към партньора си:

— Отведи я долу.

— Ей, тълст задник, я разкарай шибаните си ръце от мен.

Бернбаум отново се засмя:

— Това означава ли, че не си вече мое гадже?

После я хвана за ръката и я изведе навън. Вратата се затвори.

— Вижте, детектив, това не е като да съм ограбил някого. Беше съвсем безобидно. Нали разбирате, без да пострада никой.

— И все пак си е престъпление. А не си ли чувал за СПИН, за хепатит?

Шелби отново сведе поглед надолу.

— Да, сър — каза шепнешком.

Все още държейки в ръце белезниците, Шефър гледаше мъжа изпитателно. После седна на скърцащия стол.

— Колко често идвате в града?

— В Ню Йорк ли?

— Аха.

— Един път годишно, ако имам конференция или среща. И винаги ми харесва да идвам тук. Нали знаете какво казват: „Ню Йорк е приятно местенце за посещение“... — Гласът му секна, може би давайки си сметка, че останалата част от поговорката — „но да не живееш в него“ би могла да обиди ченгето.

— Значи сега си на конференция? — попита Шефър, извади значката от джоба на мъжа и я огледа.

— Да, сър, това е нашата традиционна годишна търговска изложба. В Джевитс. На производителите на градинско оборудване.

— С това ли се занимаваш?

— Търговец съм на едро в Айова.

— Така ли? И как се справяш?

— Номер едно съм в щата. Всъщност в целия регион. — Каза горъжко, не с гордост, може би мислейки си колко клиенти ще изгуби, когато се разчуе за арестуването му.

Шефър кимна бавно. Най-накрая той прибра обратно белезниците.

Когато видя това, Шелби присви очи.

— Правил ли си преди такова нещо?

Мъжът се поколеба. После реши да не лъже.

— Правил съм.

— Но имам чувството, че повече няма да го повториш?

— Никога. Обещавам. Научих урока си.

Последва дълго мълчание.

— Стани.

Шелби премигна, но направи това, което му бе заповядано. Намръщи се, когато ченгето опипа панталоните и сакото му. Шефър беше 99 процента сигурен, че мъжът е чист, застанал пред него без риза, но той беше длъжен да бъде абсолютно сигурен, че по него няма жици.

Детективът кимна към стола и Шелби седна. Очите на бизнесмена издаваха, че той е напълно наясно какво ще последва.

— Имам предложение за теб — каза Шефър.

— Предложение?

Ченгето кимна.

— Така. Напълно съм убеден, че няма да повториш тази глупост отново.

— Никога.

— Мога да те пусна само с предупреждение. Проблемът обаче е, че това може да се разчуе.

— Да се разчуе?

— Дежурният полицай ви е видял да влизате с Дарла в хотела — ние знаем всичко за нея. Той подаде рапорт и от управлението изпратиха мен. Трябва да пиша доклад по случая.

— Ще трябва да съобщите името ми?

— Не, просто ще бъдеш Джон Доу. Но в доклада трябва да опиша какво е станало. Мисля, че ще мога да се справя, но е рисковано.

Шелби въздъхна, кимна намръщено и назова първоначалната цена.

Не приличаше много на търг. Шелби казваше числа, а Шефър само вдигаше пръст — още, още... Най-накрая, когато стъписаният мъж стигна 150 000, Шефър кимна.

— Боже!

Когато Ти Джи и Рики Келъхър му се обадиха, за да му кажат, че са намерили тълста риба, Рики му каза, че сумата може да стигне до шест цифри. Това беше толкова нетипично за онази глупава ирландска кооперация, че Шефър се беше изсмял. Но сега трябваше да им признае заслугата.

— Мога ли да ви дам чек? — попита Шелби със слаб глас.
Шефър се засмя.

— Добре, добре... но ми трябват няколко часа.

— Довечера. В осем. — Те определиха мястото на срещата. — Ще задържа шофьорската ти книжка. И вещественото доказателство. — Той прибра парите от шкафчето. — Ако се опиташ да ми извъртиш някой номер, ще извадя заповед за арестуване и ще изпратя една и в Де Майнес. Те ще те екстрадират и ще бъдеш обвинен в сериозно углавно престъпление. Ще си го отлежиш цялото.

— О, не, сър. Ще донеса парите. До последното пени. — Шелби бързо се облече.

— Излез през задната врата. Не знам къде е в момента полицаят, който отговаря за района.

Мъжът кимна и изчезна от стаята.

Във фоайето до асансьора детективът намери Бернбаум и Дарла да пушат по цигара.

— Къде са ми парите? — не закъсня да попита Дарла.

Шефър ѝ подаде двеста от конфискуваните пари. Той и Бернбаум разделиха останалите — сто и петдесет за Шефър и петдесет за партньора му.

— Сега сигурно ще си вземеш почивка, а, скъпа? — попита Бернбаум.

— Аз? По дяволите, не, трябва да работя. — Дарла погледна към парите, които ѝ беше дал Шефър. — Най-малкото докато вие, задници, започнете да ми плащате, за да не ви чукам поне толкова, колкото вземам, за да ви чукам.

Шефър нахлу в бара на Мак. Внезапната му поява тутакси промени темата поне на половината от разговорите вътре. Той беше корумпирano ченге, но все пак си оставаше ченге и разговорите за далавери, измами и наркотици веднага преляха в разговори за спорт, жени и работа. Шефър се засмя и прекоси помещението. Стовари се върху един празен стол до надрасканата маса и каза на Ти Джи:

— Поръчай ми една бира.

Шефър беше почти единственият във вселената, който можеше да си го позволи.

Когато поръчката пристигна, той чукна чашата си с тази на Рики:

— Ти ни докара наистина голяма риба. Съгласи се на сто и петдесет.

— Ох! — възкликна Ти Джи, поглаждайки ръждивите си вежди. (Поделянето беше петдесет процента за Шефър, а другата половина по равно за Ти Джи и Рики.)

— Откъде ще ги вземе? — попита Ти Джи.

— Идея си нямам. Това си е негов проблем.

— Чакай. Искам и часовника — изквича Рики.

— Часовника?

— На старчока. Има ролекс. Искам го.

Вкъщи Шефър имаше около дузина ролекси, които беше вземал от изнудвани или заподозрени през годините. Нямаше нужда от още един.

— Щом искаш часовника, той ще ти го даде. Него в момента го е грижа единствено да не разбере жена му и лайняните му клиенти какви ги е вършил.

— Я чакай малко — избумтя Ти Джи. — Ако някой ще взема часовника, това ще съм аз.

— Не си познал. Аз го видях пръв. Аз приютках оня смотаняк.

— Часовникът е мой — прекъсна го безцеремонно дебелият ирландец. — Може да има игла или друга джаджа, която да забършеш. Но шибаният ролекс е мой.

— Че кой вече носи скапани игли — възмути се Рики. — Пък и хич не ми е и притрябвала никаква си игла.

— Слушай ме внимателно, Лимончо — изръмжа Ти Джи. — Той е мой. Гледай ме в устата. Мой е.

— За бога, вие сте като децата — не издържа Шефър. После отпивайки от бирата си, каза: — Ще се срещнем с него в осем часа на пресечката с Четирийсет и осма.

Тримата правеха същата измама или нейни вариации вече от две години, но все още нямаха доверие един на друг. Затова се бяха споразумели и тримата да присъстват при прибирането на откупа.

Шефър допи бирата си.

— Ще се видим там, момчета.

След като детективът си тръгна, двамата погледаха няколко минути мач, като Ти Джи се опитваше да придума няколко от

клиентите в бара да заложат, въпреки че играта вече беше в последната четвъртина и нямаше начин Чикаго да паднат. Най-накрая Рики каза:

— Излизам за малко.

— Какво, да не съм ти някаква шантава бавачка. Щом искаш да се ометеш, омитай се.

Думите обаче прозвучаха така, все едно Рики беше пълен идиот да пропусне края на мача, от който оставаха само 8 минути.

Но точно когато Рики стигна вратата, Ти Джи се провикна с цяло гърло.

— Хей, Лимончо, забравих да те питам. Ролексът ми златен ли е?

Мръсен педал.

В младостта си Шефър беше патрулиращ полицай. Беше разследвал стотици престъпления, беше се сблъсквал с хиляди измами и в Манхатън, и в Бруклин, което означаваше, че се беше научил как да остане жив на улицата.

Сега усети, че някой го следи.

Беше тръгнал да се снабди с малко кокаин от едно хлапе, което въртеше търговията си от вестникарската будка на Петдесет и пета и Девето авеню и осъзна, че през последните 5 или 6 минути чува едни и същи стъпки. Някакво неприятно проскърцване. Имаше опашка. Той спря, за да запали цигара до един вход и погледна отражението на улицата в една витрина. Видя мъж в евтин сив костюм и ръкавици на около десетина метра от него. Мъжът също спря и се престори, че разглежда витрината на магазина до него.

Шефър не познаваше мъжа. Беше си спечелил доста врагове през годините. Фактът, че е ченге, му осигуряваше донякъде защита — беше рисковано да гръмнеш полицай, дори и корумпиран — но се намираха и много ненормалници.

Шефър продължи. Притежателят на скърцащите обувки го последва отново. Един поглед в страничното огледало на паркирана край тротоара кола му показва, че мъжът го приближава, но ръцете му бяха отстрани, без да правят опит да посягат към оръжие. Шефър извади мобилния си телефон, преструвайки се, че се обажда на някого, за да може забавянето на крачките му да изглежда правдоподобно.

Другата му ръка се плъзна под якето и докосна дръжката на хромирания му 9-милиметров ЗИГ-Зауер.

Този път мъжът не забави ход.

Шефър понечи да се обърне, когато чу:

— Детектив, бихте ли затворили телефона си, моля!

Шефър се обърна и премигна. Преследвачът му държеше в ръка златна значка на Нюйоркското полицейско управление.

Това пък какво е, по дяволите? — помисли си Шефър. Той си отдъхна, но остана нащрек. Затвори телефона и го пусна в джоба.

— Кой сте вие?

Мъжът, гледайки хладно Шефър, му даде възможност да разгледа и личната му карта, поставена до значката.

Шибана работа. Тоя е от Отдела за вътрешни разследвания — момчетата, които следят за корумпирани ченгета.

Но Шефър нямаше намерение да се предава.

— Защо ме следите?

— Искам да ви задам няколко въпроса.

— За какво е всичко това?

— Водим разследване.

— Здрасти — изрече иронично Шефър. — Как не се сетих?

Кажете ми някакви подробности.

— Разследваме вашите връзки с определени индивиди.

— Определени индивиди. Знаете ли, че не всички ченгета трябва да говорят като ченгета?

Отговор не последва.

Шефър вдигна рамене.

— Аз имам „връзки“ с много хора. Може би имате предвид моите „уши“. Често се виждам с тях. Получавам от тях добра информация.

— А ние си мислим, че може би получавате от тях други неща. Някои доста ценни неща. — Той погледна към хълбока на Шефър. — Смятам да ви помоля за оръжието ви.

— Я се разкарай.

— Опитвам се да бъда дискретен. Но вие не искате да ни съдействате. Ще се обадя на колегите и ще ви отведем. Тогава всичко ще излезе наяве.

Най-накрая Шефър разбра. Това си беше изнудване — само че този път той беше от страната на губещия. И беше изнудван не от друг, а от Вътрешния отдел. Страшно забавна работа. И Вътрешният отдел е на хорото.

Шефър даде оръжието си.

— Нека да поговорим неофициално.

Колко ли ще ми струва? — зачуди се Шефър.

Ченгето от Вътрешния отдел кимна към река Хъдсън.

— Натам, моля.

— Разкажете ми — започна Шефър. — Аз имам право да знам за какво се отнася всичко това. Ако някой ви е казал, че съм взел подкуп, това са глупости. Който и да ви го е казал, преследва някаква цел. — Вътрешно той не беше така възмутен, както прозвучаха думите му: всичко това беше част от преговорите.

Ченгето от Вътрешния отдел само каза:

— Продължавайте да вървите.

Той извади цигара и я запали. Предложи една и на Шефър. Той си взе и ченгето му я запали.

И в този момент Шефър от Вътрешния отдел замръзна. Той премигна ужасен, втренчен в кибрита. На него бе изписано името „Таверната на Макдугъл“. Официалното име на бара на Мак — мястото, откъдето Ти Джи ръководеше бизнеса си. Вгледа се в очите на мъжа, които се разшириха при неволната му реакция. Исусе, той не беше ченге. И личната му карта и значката бяха фалшиви. Той беше наемен убиец, работещ за Ти Джи, който имаше намерение да го ликвидира и да прибере цялата плячка за себе си.

— Мамка му — избъбри мнимото ченге, извади пистолета от джоба си и бутна Шефър в най-близката алея.

— Слушай, човече — изшептя Шефър, — аз имам доста пари. Каквото и да са ти платили, аз ще...

— Млъкни. — Той смени собствения си пистолет с този на Шефър и опря хромираното му дуло във врата на детектива. После мнимото ченге извади от джоба си лист хартия и го пъхна в джоба на якето на Шефър.

— Тука има бележка, задник. Две години Ти Джи урежда всичко, върши цялата работа, а ти вземаш половината от парите. Май се ебаваш с погрешния човек.

— Това са глупости — викна отчаяно Шефър. — Той има нужда от мен! Не може да мине без ченге! Моля...

— Чао. — Той вдигна пистолета към слепоочието на Шефър.

— Не го прави! Моля те, човече, недей!

От края на алеята прозвуча писък.

— О, боже!

Жена на средна възраст стоеше на около двайсетина крачки от тях, втренчена в човека с пистолета. Ръцете ѝ бяха на устата.

— Някой да викне полиция!

Вниманието на мъжа за миг се насочи изцяло към жената. Шефър го бутна в тухлената стена. Преди наемният убиец да стане и да стреля, детективът тичаше с всички сили надолу по алеята.

Той чу как мъжът викна „По дяволите“ и затича след него. Но Хелс кичън беше ловното поле на Боб Шефър и след пет минути, криволичейки по алейте и после по страничните улички, той успя да се отскубне от убиеца. Като се увери, че е в безопасност, той извади от кобура на глезена си втория си пистолет и го пусна в джоба си. Почувства шумоленето на хартия — това, което онзи негодник пъхна в джоба му. Беше подправена бележка за самоубийство, в която Шефър признава, че от години е вземал подкупи и не можел повече да живее с тази вина. Искал да сложи край на всичко. Е, помисли си той, това отчасти си беше вярно.

Имаше едно нещо, на което трябваше да се сложи най-накрая шибан край.

Пушейки, скрит в сенките на дърветата, Шефър трябваше да чака близо до бара на Мак цели петнайсет минути, докато се появи Ти Джи Райли. Огромният мъж, клатещ се като тромава мечка, беше сам. Той се огледа наоколо, не успя да види ченгето и се насочи на запад. Шефър му остави преднина от половин пресечка и тръгна след него.

Следваше го на разстояние, но когато улицата остана безлюдна, бръкна в джоба си и извади пистолета, който току-що бе взел от бюрото си. Беше го купил на улицата преди години — без регистрационен номер. Стискайки оръжието в ръка, той бързо се запромъква след огромния ирландец.

Грешката на много стрелци беше, че изпитваха нужда да поговорят с жертвата си. Шефър си спомняше някакъв стар уестърн, в който синът беше проследил бандита, убил баща му. Момчето беше насочило пистолет към него и започна да му обяснява защо той ще умре след малко: „Ти уби баща ми, бла-бла-бла, бла-бла-бла“ и тогава бандитът го погледна с отегчен поглед, извади скрития си пистолет, гръмна хлапето, погледна към падналото на земята тяло и каза: „Когато трябва да говориш, говори. Когато трябва да стреляш, стреляй“.

Точно това направи сега Робърт Шефър.

Ти Джи сигурно беше чул нещо. Той понечи да се обърне, но преди дори да успее да зърне детектива, Шефър заби два куршума отзад в главата му. Ирландецът падна като торба с пясък. Полицият хвърли оръжието в страничната уличка — никога не го беше докосвал с голи ръце — и като наведе глава, мина точно покрай него. Щом стигна Десето авеню, зави на север.

Когато трябва да стреляш, стреляй.

Амин.

Позна веднага. Поглеждайки Рики Келъхър в очите, Шефър разбра, че дребосъкът не е набъркан в опита да го очистят.

Сух и слаб като чироз, с мръсна коса и нахакан израз на лицето, приближаваше спокойно мястото, където Шефър се беше облегнал на стената с ръка под якето си, близо до своя нов автоматик. Смотанякът нито мигна, нито показа с нещо изненадата си, че вижда ченгето живо. Детективът беше разпитвал дълги години заподозрени и беше сигурен, че той задник не знае нищо за заговора на Ти Джи.

Рики му кимна за поздрав.

— Здрави — и като се огледа наоколо, попита: — А къде е Ти Джи? Каза, че ще дойде по-рано.

— Не си ли чул още? — попита намръщено Шефър.

— Какво да чуя?

— Значи не си чул новината. Някой го е гръмнал.

— Ти Джи?

— Аха.

Рики го гледаше изпитателно и после поклати глава.

— Не съм чул и еднашибана думичка за това.

— Случва се.

— Исусе Христе! — изшептя дребосъкът. — Кой го е направил?

— Засега никой не знае.

— Може би онзи негър.

— Кой?

— Някакъв негър от Бъфало. Или Олбани. Не знам точно. — Гласът на Рики отново премина в шепот. — Мъртъв. Не мога да повярвам. Някой друг от компанията?

— Мисля, че само той е застрелян.

Шефър внимателно следеше реакциите на дребосъка. Добре, той изглеждаше така, сякаш не можеше да повярва. Но пък изобщо нямаше вид на разстроен. Което всъщност не беше кой знае колко чудно. Ти Джи не беше приятел на Рики, беше един насмукан загубеняк.

Между другото в Хелс кичън беше съвсем обичайно живите да забравят за мъртвите още преди труповете им да са изстинали напълно.

Сякаш за да потвърди мислите му, Рики каза:

— И това по някакъв начин ще обърка ли, нали разбираш, нашите ангажименти?

— Ни най-малко, що се отнася до мен.

— Смятам да поискам повече.

— Мога да стигна до една трета.

— Я иди да сешибаш с твойта една трета. Искам половината.

— Не става. Сега за мен е още по-рисковано.

— По-рисковано ли? Защо?

— Ще има разследване. Някой може да изрови нещо за Ти Джи и да го свърже с мен. Трябва да пълня повече шепи. — Шефър сви рамене. — Или пък ти можеш да си намериш друго ченге, с което да работиш.

Каза го така, все едно в Жълтите страници има раздел: „Ченгета, корумпирани“.

— След няколко месеца, когато нещата се поуталожат, мога да вдигна мизата — добави детективът.

— На четирсе?

— Да, на четирсе.

— Мога ли да получа ролекса? — попита дребосъкът.

— На онзи тип? Тая вечер?

— Аха.

— Ти май наистина много го искаш?

— Аха.

— Добре, твой е.

Рики се загледа в реката. На Шефър му се стори, че по устните му пробягва лека усмивка.

Двамата постояха в мълчание няколко минути, след което точно в уреченото време онзи турист, Шелби, се появи. Изглеждаше едновременно ужасен, наранен и ядосан, което си е една доста сложна за постигане комбинация като изражение на лицето.

— Намерих ги — прошепна той. В ръцете му нямаше нищо — нито куфарче, нито чанта, но Шефър толкова дълго беше вземал подкупи и рекет, че беше наясно — много пари могат да се съберат и в един малък плик.

Точно това сега измъкна от сакото си и Шелби. С мрачно лице той го подаде на Шефър, който преброи внимателно банкнотите.

— И часовника — посочи Рики към китката на мъжа.

— Часовника ли? — Шелби се поколеба, но после го подаде на Рики.

Шефър върна на Шелби шофьорската книжка. Той бързо я прибра в джоба си и забърза по улицата, оглеждайки се за такси, което да го закара право на летището.

Детективът се засмя след него. Може би Ню Йорк не е такова приятно местенце за посещение в края на краищата.

Мъжете разделиха парите. Рики веднага сложи ролекса на китката си, но металната верижка беше твърде голяма за мършавата му ръка и часовникът провисна смешно надолу.

— Ще дам да ми я стеснят — каза дребосъкът, връщайки обратно часовника в джоба си. — Ще махнат няколко джаджи. Не е кой знае какво.

Двамата решиха да пийнат по нещо, за да отпразнуват успешния удар и Рики предложи бара на Хени, защото имал среща с един тип там.

Когато вървяха по крайбрежния булевард в синьо-сивия полумрак на вечерта, Рики се загледа в тихата река Хъдсън.

— Я гледай!

Голяма яхта се плъзгаше безшумно на юг по тъмните води.

— Страхотна — обади се Шефър, възхищавайки се на красивите форми на лодката.

— Е, ще участвуаш ли?

— В какво?

— В сделката с яхтата.

— Какво?

— Онази, за която ти е изтропал Ти Джи. Той каза, че си щял да си помислиш.

— За какво, по дяволите, говориш?

— За онази яхта. На онзи тип от Флорида.

— Нищо подобно не ми е казвал.

— Тоя тъпанар. — Рики поклати глава. — Беше преди няколко дни. Онзи тип се мотаеше в Хени. Точно с него имам среща. Има връзки във Флорида. Неговите хора имат достъп до конфискуваните яхти, преди да ги закарат на док.

— Конфискувани от ДЕА ли?

— Аха. И от Бреговата охрана.

Шефър кимна. Беше впечатлен от плана.

— Изчезват, преди да са описани. Това е страхотно готина далавера.

— Смятам да си взема една. Той ми каза да му платя около двеста хилядарки и получавам лодка, дето струва три пъти повече. Мислех, че можеш да проявиш интерес.

— Ами да, проявявам. — Боб Шефър имаше две малки яхти. Но винаги беше искал една наистина голяма и хубава. — Има ли нещо по-голямо? — попита той.

— Мисля, че току-що продаде една петдесетфутова. Видях я в Батери парк. Голяма сладурана.

— Петдесет фути? Че тия струват милион.

— Той каза, че струва на момчетата всичко на всичко двеста или нещо подобно.

— Исусе! Тоя негодник Ти Джи не ми е казал и думичка. — Шефър почувства някакво задоволство, че тъпакът вече няма да може да каже нищо на никого отсега нататък.

Двамата влязоха в бара на Ханрахан. Както обикновено заведението беше почти празно. Рики се огледа. Типът с яхтите определено не беше тук.

Поръчаха си бири, чукнаха чаши и отпиха.

Рики точно разказваше на стария барман за убийството на Ти Джи, когато мобилният телефон на Шефър иззвъня.

— Шефър на телефона.

— Малоун от „Убийства“. Чул ли си, че Ти Джи Рейли е бил убит?

— Да. Какво има? Някакви следи? — Сърцето му забълска в гърдите. Той наведе глава и се заслуша внимателно в думите на човека отсреща.

— Не много. Но чухме нещо и се надяваме ти да ни помогнеш. Нали познаваш района?

— Доста добре.

— Изглежда едно от момчетата на Ти Джи е извъртяло някаква далавера. Става въпрос за доста тъста сума. Шестцифрена. Не знаем дали има нещо общо с убийството, но искаме да говорим с него. Казва се Рики Келъхър. Познаваш ли го?

Шефър погледна към Рики, който стоеше на пет крачки от него. После каза:

— Бегло. Каква е далаверата?

— Тоя Келъхър работел за някакъв тип от Флорида. Двамата измислили много хитър план. Продавали на разни загубеняци конфискувани яхти, но работата е там, че яхти няма. Всичко е измислено. А когато дойде време за доставка, те казват на нещастника, че федералните току-що са нахлули в пристанището. И било по-добре да забрави за парите, да си мълчи и да се спотайва.

Тоя дребен шибан плъх... Ръката на Шефър започна да трепери от гняв. После каза на полицията от отдел „Убийства“:

— Не съм го виждал от известно време. Но ще поразпитам наоколо.

— Благодаря.

Шефър затвори и отиде при Рики, който вече обработваше втора бира.

— Знаеш ли кога ще дойде онзи тип? — попита го Шефър натъртено. — Типът с яхтите?

— Трябва да е тук всеки момент — отвърна му дребосъкът.

Шефър кимна и отпи от своята бира. После наведе глава и каза шепнешком:

— Онова обаждане, което получих току-що. Не знам дали се интересуваш, но беше моят доставчик. Тъкмо бил получил пратка от Мексико. Ще се срещнем на улицата зад бара след няколко минути. Казва, че стоката била супер. Дава я на изгодна цена. Интересуваш ли се?

— Че иска ли питане, мамка му — отвърна ентузиазирано дребният.

Двамата мъже минаха през задната врата. Шефър остави Рики да мине пред него и си напомни, че след като застреля мръсника, не трябва да забрави да вземе остатъка от парите от джоба му.

О, и часовника. Детективът реши, че все пак няма чак толкова много ролекси.

Детектив Робърт Шефър отпиваше с наслада от голямото мокачино на една маса пред „Старбъкс“ на Девето авеню. Седеше на метален стол, който не предлагаше особено удобство и се питаше дали тези столове не бяха част от асортимента, дето кралят на градинското оборудване Шелби пробутваше на своите клиенти.

— Здрави — каза мъжки глас съвсем близо до него.

Шефър вдигна поглед и видя мъж, който в момента сядаше на неговата маса. Той му беше смътно познат и макар ченгето да не успя да го разпознае веднага, се усмихна в отговор на поздрава.

Но след секунда осъзна откъде го познава и това му подейства като леден душ. Той зяпна. Това беше типът от Вътрешния отдел, мъжът, който Ти Джи и Рики бяха наели да го застреля.

Исусе!

Ръката на мъжа беше пъхната в книжна кесия, където без съмнение криеше пистолет.

Шефър замръзна.

— Успокой се — каза мъжът, смеейки се на изражението на ченгето. — Всичко е наред.

Той извади ръка от кесията. Нямаше пистолет. В ръката си държеше кифла със стафиди, от която отхапа.

— Аз не съм онзи, за когото ме мислиш — каза той.

— Тогава кой, дявол да те вземе, си ти?

— Моето име не ти е нужно. Аз съм частен детектив. Това е всичко. А сега слушай. Имаме към теб бизнес предложение. — Частният детектив погледна нагоре и махна с ръка. После каза на Шефър: — Искам да те запозная с едни хора.

Възрастна двойка също с чаши кафе в ръка излезе от заведението. Шокиран, Шефър видя, че мъжът е Шелби — туристът, който изръсиха солидно преди няколко дни. Жената с него също му изглеждаше позната. Но не можеше да си спомни къде я беше виждал.

— Детектив — каза Шелби с хладна усмивка.

Погледът на жената също беше хладен, но усмивка нямаше.

— Какво искате? — озъби се ченгето на частния детектив.

— Нека те да ти обяснят — отвърна му мъжът и отхапа голяма хапка от кифлата.

Погледът, който Шелби отправи към Шефър, беше твърд и самоуверен, съвсем различен от обърканото безпомощно изражение, което имаше в евтиния хотел, когато седеше до Дарла, курвата, подвизавала се преди като мъж.

— Детектив, ето и сделката, която ти предлагаме. Преди няколко месеца моят син беше дошъл тук през ваканцията с още няколко приятели от колежа. Той се забавлявал в някакъв клуб близо до Бродуей, когато твоите партньори Ти Джи Райли и Рики Келъхър му пуснали пакет droga в джоба. После си пристигнал ти и си го хванал с нея. И точно както стана с мен, си му предложил да го пуснеш, ако ти плати. Само че Майкъл решил, че няма да се измъкнеш така лесно. Той те ударил и се опитал да позвъни на 911. Но ти и Ти Джи Райли сте го замъкнали настани и сте го пребили така жестоко, че сега момчето ни има трайно мозъчно увреждане и трябва да се лекува години наред.

Шефър си спомни онова глупаво хлапе. Наистина беше лош бой.

— Не знаех, че ти си... — каза той.

— Ш-ш-ш-ш — обади се частният детектив. — Шелби ме нае да разбера какво е станало със сина му. Аз прекарах два месеца в Хелс кичън, за да науча всичко каквото е възможно за теб и онези двама търтеи, с които работеше. — После кимна към Шелби. — Отново си ти. — И отново отхапа от кифлата.

Шелби продължи:

— Ние решихме, че ти ще платиш за онова, което си направил. Само че нямаше как да отидем в полицията — не знаехме колкото са

хората, които са комбина с тебе. Затова на моята съпруга, на мен и на другия ни син — братът на Майкъл — ни хрумна идея. Да оставим ти да свършиш черната работа вместо нас, да се избиете един друг.

— Това са глупости. Ти...

— Млькни и слушай — изсъска жената. После продължи с историята как са пуснали въдица в бара на Хани. Как частният детектив се е престорил на мошеник от Флорида, продаваш крадени яхти, а техният по-голям син влязъл в ролята на млад мъж от Джърси, на когото са измъкнали парите. Това, естествено, привлякло вниманието на Рики и той убедил частното ченге да го включи в бизнеса. Пронизвайки Шефър с поглед, тя каза накрая: — Ние знаехме добре, че харесваш яхти, така че беше съвсем логично Рики да се опита да ти пробута някоя.

— Само че се нуждаехме от по-сериозна сума в брой, която да ви падне в ръцете и за която да си заслужава да се скарате — отново взе думата Шелби.

Затова планът предвиждал той сам да отиде в заведението, където Ти Джи киснел непрекъснато, и да потърси проститутка, надявайки се да подтикне тримата към поредното изнудване.

— Аз се молех да продължиш да вдигаш мизата, докато седеше срещу мен и ме изнудваше. Исках да стигнеш поне до шестцифrena сума, за да осъществим замисъла си.

Ти Джи бил първата мишена. Затова частният детектив изиграл ролята на наемен убиец, нает от Ти Джи да убие Шефър, за да може да вземе цялата сума.

— Ти! — изшептя детективът, вглеждайки се в жената. — Ти беше оня жена, която извика.

— Трябваше да ти дадем шанс да избягаш, така че да отидеш право при Ти Джи и да се погризиш за него.

О, боже! Убиецът, типът от Вътрешния отдел... Всичко е било нагласено!

— После Рики те заведе в бара на Ханрахан, където смяташе да те запознае с продавача на яхти от Флорида.

Частното ченге избръска уста, преглъщайки поредния залък от кифлата и се наведе напред:

— Ало — каза той с по-плътен глас. — Малоун от „Убийства“.

— О, по дяволите! — Шефър се изплю в бесен. — Значи ти си ми казал, че Рики смята да ме изпързала. В такъв случай... — Гласът му секна.

— Ти се погрижи и за него — прошепна частният детектив.

На лицето на Шелби отново се появи хладна усмивка.

— Двама мръсници са очистени. Остана само един. Ти.

— И какво смятате да правите? — с дрезгав шепот проговори Шефър.

— Нашият син се нуждае от дългогодишно лечение — обади се жената. — И никога няма да успее да се възстанови напълно.

— И имате доказателства, нали така? — поклати глава Шефър.

— Можеш да се обзаложиш. Нашият по-голям син те причака пред бара на Мак, когато отиде да търсиш Ти Джи. И имаме солидно количество лента, където ясно се вижда как застреляваш Ти Джи. Два куршума в главата. Наистина чудесен материал.

— А после и продължението — каза частният детектив. — На уличката зад Ханрахан. Където очисти и Рики. — После добави: — О, имаме и номера на камиона, който дойде да отнесе трупа на Рики. Проследихме го до Джърси. Можем да се свържем с цяла тайфа неприятни хора, които никак няма да са доволни, ако бъдат окошарени заради тебе.

— И в случай че не си отгатнал — включи се в разговора и Шелби, — да ти кажа, че сме направили три копия на лентата, които сме оставили в три различни адвокатски кантори. Ако нещо се случи с някой от нас, те веднага ще ги отнесат в полицията.

— Вие сте същински наемни убийци — измърмори Шефър. — Използвахте ме, за да убия двама души.

Шелби се засмя.

— Семпер Фи...^[6] Аз съм бивш морски пехотинец и съм участвал в две войни. Убийството на паразити като теб изобщо не може да развали съня ми.

— Добре — каза ченгето с гримаса на отвращение, — какво искате от мен?

— Имаш вила на Файър Айлънд, две лодки в Залива на стридите, имаш и...

— Нямам нужда от инвентаризация. Искам да знам цифрата.

— Цялото ти налично имущество. Осемстотин и шейсет хиляди долара. Плюс моите сто и петдесет... И ги искам другата седмица. О, и да платиш и неговия хонорар. — Шелби кимна към частния детектив.

— Аз съм добър — намеси се веднага той, — но много скъп.

Той привърши кифлата си и хвърли трохите на пътеката.

— И още нещо — наведе се към Шефър Шелби. — Моят часовник.

Шефър откопча часовника от китката си и го подаде на Шелби.

Шелби и жена му се надигнаха.

— Довиждане, детектив — каза „туристът“.

— Приятно ми беше да се видим и да си поговорим — добави и госпожа Шелби, — но имаме намерение да разгледаме града. А после ще наемем файтон, за да се разходим из Сентръл парк преди вечеря. — Тя замълча и погледна надолу към ченгето. — Хареса ми тук. Вярно е това, което казват. Ню Йорк наистина е приятно местенце за посещение.

[1] Хелс кичън (Hell's Kitchen) — квартал в Ню Йорк. — Бел.пр.

↑

[2] DEA — американското бюро за борба с наркотиците. — Бел.пр. ↑

[3] Starbucks — известна верига за бързо хранене. — Бел.пр. ↑

[4] Непреводима игра на думи: stout означава на английски тъмна силна бира и пълен дебел човек. — Бел.пр. ↑

[5] Освен името, john значи и клозет. — Бел.пр. ↑

[6] Семпер фиделити (лат.) — Винаги верен — Девизът на морските пехотинци. — Бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.